

For en uge siden sad jeg og
 talte med min bror inde på
 sygehuset. Han var syg, han
 var meget syg. Vi havde færd
 af vide, hvor slemt det var —
 men når jeg sad og snakkede
 med ham, forstod jeg det ikke.
 Han var stadig den gamle Christian.
 Vel var han stærkt afkræftet, men
 hovedet var der (sandelig) ikke noget
 i vejen med: samme hurtige
 replik og vidunderlige tørre tåne.
 Da jeg for anden gang spurgte h
 om han ikke ville have en stol
 og sidde ned — uden at have
 opdaget, at han i mellemtiden had
 de sat sig, sagde Christian hen-
 vendt til Hans-Henrik: Du far
 er ved at blive forkalket H-H,
 han tror ikke han er større. Det

var denne vidunderlige evne — som
 det har været det hele hans liv —
 til at brylle med ordene og si-
 tuationerne og kalde smilene frem,
 der får mig til at tro, at han
 lige til det sidste holdt tæmmeret
 oppe — også hos sig selv. Og at
 han virkelig selv troede på, at nu
 var det det ikke så længe, før han
 kom hjem. Midt i sorgen må
 det være os en trøst at vide, at
 han ikke kom til at vandre i
 dødsangstens mørke. Thi ingen
 kan være så stærk, at han kan
 fylde andre med smil, hvis kulden
 har taget i hjertet.

Men om nogen kunne, ville
 det have været Christian, for han
 var utrolig stærk, og hans skykke
 hjalp os, der stod ham nær, i
 mange af livets alvorlige stunder.

Det er ufatteligt, at denne glade
 stærke dreng - for dreng forblev
 han hele sit liv - denne glade,
 gode, gavmilde ~~sønn~~, ~~bror~~, ~~ven~~
~~ikke~~ dreng ikke længer skal for-
 gylde vore timer, vore samvær.
 Vi, der er sammen her i dag, er
 allesammen blevet lidt fattigere.
 Og nogen af os er blevet meget
 fattigere, ikke mindst Lis. Du
 skal have tak Lis for den store støtte,
 du gav ham i disse sidste svære
 måneder. Og han skønnede på det,
 Christian. Da H-H og jeg i lørdags
 besøgte ham på sygehuset og kom
 direkte fra gården, var hans første
 spsm: "Hvor er det, var I ikke ovme
 og hente hende - - H-H kan du ikke
 lige hente hende?" Og han smakkede på
 den alle de andre, der kom og besøgte
 ham, så han - som han selv sagde -

måsten ikke havde tid til at føle sig ensom. I skal have tak for det. Jeg ved også, hvor glad Christian var for sit arbejde som bilinspektør og hvor taknemmelig han var for de Ven skaber han derigennem knyttede. De betød så uendelig meget for ham.

a) arbejde som Billedinspektør og hvor taknemmelig han var for de venskaber han derigennem næsten ikke havde tid til at ^{nyttede} føle sig ensom. I skal have tak for det. Jeg ved hvor glad Chr. var for sit

~~Da der kun var 1 1/2 år mellem Christian og mig, forstår I måske hvor mange vidunderlige minder, jeg har fra barndommen og ungdomsårene hvor vi voksede op som vilde slagsbrødre og uadskillelige venner.~~

Christian var kun 1 1/2 år yngre end mig. Vi voksede os sameksamen i barndommen derude på landet — og der er så uendelig meget rigt og stort, jeg kunne fortælle fra den tid, fra vores ungdomstid i Sønderborg og senere i København. ~~Men jeg vil hellere lade det ligge og dr først aldersforskellen mellem Grethe og Christian og mig jævnes sig ud, blev to-spændt skil et trespænd og glæden var iblandt os, når vi var sammen.~~
So, vi kommer til at savne ham ganske forføleligt